

Zasady wiary

Najlepszą „Zasadą Wiary” jest niewątpliwie Pismo Święte, można je potraktować jako list pisany wprawdzie ludzką ręką, lecz pod Boskim Natchnieniem. Ponieważ jednak objętość Biblii jest obszerna i na jej przeczytanie potrzeba wiele czasu, dlatego nasz Kościół zdecydował się na krótkie ujęcie swoich wierzeń opartych na tekstach biblijnych.

Celem, który nam przyświecał, jest to, by zapoznać przyjaciół z naszymi wierzeniami. Tych kilka zdań każdego punktu jest niejako esencją tego, co wyznajemy. Każdy punkt uzasadniony jest kilkoma fragmentami Pisma Świętego.

(Iz 43,5-7; Ef 3,14-15; DzAp 20,28; 1Kor 1,2; 11,22; 15,9; 2Kor 1,1; 1Tym 3,15).

Naszym gorącym życzeniem jest, aby każdy chrześcijanin zapoznając się z treścią „Zasad Wiary” mógł je z uwagą przeanalizować i zbadać. Pragniemy również zachęcić każdego, by nie poprzestał na przeczytaniu ich, lecz by rozpoczął systematyczne studiowanie całego Pisma Świętego. Biblia powinna się stać codzienną lekturą każdego chrześcijanina, ponieważ zawarta w nim nauka mobilizuje do prowadzenia moralnego, a co za tym idzie, chrześcijańskiego życia. Podane do Waszych rąk „Zasady Wiary” są krótkimi zapisanymi twierdzeniami, w które Kościół wierzy i które przyjmuje, uznając je za zgodne z Pismem Świętym. Stwierdzamy, że jeżeli otrzymamy lepsze zrozumienie, jesteśmy gotowi je poprawić, zmienić lub uzupełnić. Tym co nigdy nie ulega zmianie jest tylko Pismo Święte.

1. Nauka o Piśmie Świętym

Pismo Święte jest zbiorem 66 ksiąg. Składa się ze Starego i

Nowego Testamentu. Stary Testament (39 ksiąg) obejmuje dzieje ludzkości, szczególnie Izraela oraz nauki podane narodowi Bożemu przed narodzeniem Jezusa Chrystusa. Nowy Testament (27 ksiąg) podaje dzieje Jezusa Chrystusa i Apostołów oraz zbawienną naukę Boga dla ludzkości.

Księgi Pisma Świętego pisali Święci Boży ludzie pod natchnieniem Ducha Bożego, a zatem Pismo Święte jest wystarczające, by poznać Boga, Jego Wolę i uzyskać zbawienie z łaski.

Traktowanie tradycji ludzkiej i innych ksiąg jako źródła wiary jest błędne i szkodliwe dla zbawienia. Księgi apokryficzne traktujemy jako niekanoniczne, lecz jako historyczne.

Teksty:

2Tym 3,16; 2Piotr 1,20; Gał 1,11; Hebr 1,1-2; 2Sam 23,1-2; Mt 24,35; Obj 22,18-19

2. Bóg-Ojciec Niebieski

Jedyny Najwyższy Bóg i Władca Wszechrzeczy. Ojciec Pana Jezusa Chrystusa i ludzkości. Stwórca wszelkich istot na niebie i na ziemi. Jest Istotą Duchową.

Bóg-Ojciec objawiony jest w Piśmie Świętym, a Jego Moc i Wielkość również w dziełach przyrody i w sumieniach ludzkich. Całkowicie poznany będzie dopiero przez zbawionych w wieczności.

Bóg zakazał czynienia Swojej podobizny w jakiegokolwiek formie. Jest Istotą Wszechwiedzącą, pełną miłości i sprawiedliwości.

Teksty:

1Moj 1,1; 1Sam 2,3(BT); Iz 40,26; Mt 6,9; Jan 3,16; 4,24; 20,17; DzAp 17,24-31; Rzym 1,20; 1Kor 13,12-13; 1Tym 1,17; Ef 4,6; 1Jan 4,8

3. Jezus Chrystus

Jezus Chrystus jest Jednorodzonym Synem Bożym oraz Zbawicielem Świata. Przez Niego i dla Niego Bóg stworzył wszystkie rzeczy. Jest Istotą Duchową – zrodzony przez Ojca, dziedziczy Naturę Bożą, dlatego nazwany jest Bogiem. Podporządkowany Ojcu, któremu poddany zostaje na zawsze.

Z Woli Ojca przyszedł w postaci człowieka na ziemię, by Swoją Ofiarą zadośćuczynić Bożej Sprawiedliwości, wykupić ludzi z wiecznej śmierci oraz pojednać człowieka z Bogiem – Ojcem. Po zmartwychwstaniu usiadł po prawicy Ojca, obejmując władzę królewską. Służy Kościołowi Bożemu (Świątyni Duchowej) jako Najwyższy Kapłan według porządku Melchisedeka.

Teksty:

Jan 1,1-3; 3,16.18; 20,17, Hebr 1,3.8-9; 4-14-16; 8,12; Rzym 6,23; 5,10-11; 1Kor 15,28; Kol 1,15-16; 1Piotr 2,24; Mt 28,18; Dan 7,13

4. Duch Święty

Duch Święty jest Wpływem i Mocą Najwyższego. Wypływa od Boga-Ojca i Pana Jezusa Chrystusa. Wylanie Ducha Świętego nastąpiło w dniu Pięćdziesiątnicy. Bóg i Chrystus przez wszystkie wieki istnienia ludzkiego utrzymywali i utrzymują kontakt z ludźmi przede wszystkim przez Ducha Świętego. Bóg przez tegoż Ducha podtrzymuje i rozwija Dzieło Swoje, uczy Swój Lud i wyrwa od pokus. Bóg pieczętuje Duchem Świętym Swój Lud, dlatego grzeszyć przeciwko Duchowi Świętemu jest grzeszyć na śmierć. Wszelkie występujące w Biblii określenia Ducha Świętego – Boży, Pański, Chrystusowy, Święty, Ojcowski – odnoszą się do tego samego Ducha. Bóg przez Ducha Świętego zsyła Kościołowi wielkie i zbawienne dary. Dary te służą ku budowaniu Kościoła Bożego.

Człowiek wierzący jest mieszkaniem dla Ducha Świętego, a jego

chrześcijaństwo objawia się poprzez „owoce Ducha Świętego”. Chrześcijanin nie korzystający z darów Ducha Świętego i nie przynoszący „owoców Ducha Świętego” nie wzrasta duchowo i nie przyczynia się do budowania Kościoła Bożego.

Teksty:

Iz 63,7-14; Łk 24,49; Jan 14,16-17.26; 15,26; 16,7-13; DzAp 1,8; 2,1-4; Rzym 8,9; 12 r.; 1Kor 2,12;12 r.; 2Kor 3,17-18; Ef 1,13; 4,7.14.30; Gał 5,22-23; 2Piotr 1,21; 1Tes 4,8; 5,19

5. Miłość Boża

Miłość jest istotną cechą charakteru Boga, jest poznaniem Boga, oraz podstawą Bożego Planu Zbawienia. Jest największym przykazaniem, stąd biblijny sposób życia teraz i na zawsze (w życiu doczesnym i w wieczności) jest i będzie oparty na Bożej zasadzie miłości. Dowodem miłości do Boga jest m.in. miłość do bliźniego. Z niej wynika zasada równości i wolności wszystkich ludzi, bez względu na pochodzenie społeczne czy narodowe.

Przykładem Miłości Bożej do człowieka jest życie, służba i ofiara Syna Bożego. Naśladowując Jezusa Chrystusa wierzący rozumie, iż Miłość Boża jest działaniem i służbą dla dobra innych. Miłość jest znakiem rozpoznawczym uczniów Jezusa Chrystusa, jest streszczeniem Prawa Bożego (Zakonu), obejmuje również obcych i nieprzyjaciół.

Teksty:

Mt 5,43-48; 22,34.40; Jan 3,16; 13,35; 15,12; DzAp 17,26; Rzym 13,8-10; 1Kor 13,4-8; Gał 3,28; 1Jan 4,8-10

6. Łaska Boża

Wszelkie działanie Boże w stosunku do człowieka opiera się na łasce. Łaska jest oznaką miłości okazanej niegodnej istocie.

Lituje się ona nad tymi, którzy zasłużyli na gniew i karę. Łaska Boża objawiła się w Jezusie Chrystusie dla wszystkich ludzi. Człowiek bez łaski Bożej jest grzesznym buntownikiem przeciw świętemu Prawu Bożemu, gdyż żyje według pożądliwości ciała.

Łaska Boża ofiaruje człowiekowi odpuszczenie grzechów, usprawiedliwienie, pojednanie z Bogiem, zbawienie oraz moc do życia wiary. Dzięki łasce Bożej grzesznik może stać się Dzieckiem Bożym. Łaska Boża uczy wyrzeczenia się wszelkiego zła, zmiany życia, posłuszeństwa i gorliwego naśladowania dobrych uczynków. Człowiek świadomie odrzucający łaskę Bożą zamyka przed sobą Królestwo Boże.

Teksty:

Mt 18,21-27; Jan 1,12; Rzym 3,22-23; Ef 1,3-4.6-8; 2,8-10; Gał 5,19-21; Kol 1,20-22; Tyt 2,11-14; 3,7; Hebr 10,26-31

7. Wiara

Wiara jest pewnością tego, czego się oczekuje, jest przekonaniem o rzeczywistym istnieniu tego, czego się nie widzi. Wiara to wielki przywilej Dzieci Bożych, podstawowy warunek przystąpienia do Boga, usprawiedliwienia i podobania się Bogu. Niedowiarstwo świata i fałszywa nauka uderzają i doświadczają wiarę Dziecka Bożego. Zwycięzcą w tym doświadczeniu zostaje chrześcijanin, którego wiara oparta jest na niewzruszonym fundamencie nieomylnego Słowa Bożego.

Prawdziwie doskonała wiara Dzieci Bożych musi być żywa, czyli skuteczna przez miłość, objawiająca się w przestrzeganiu Prawa Bożego i w dobrych uczynkach – musi wzrastać i rozwijać się poprzez: Słowo Boże, modlitwę i doświadczenia, poprzez aktywną służbę w Kościele. W czasach ostatecznych niektórzy odpadną od wiary; ich upodobanie w świecie będzie dla nich zgubą.

Teksty:

Hebr 11 r.; 12,2; 10,22; 1Kor 2,5; 13,13; 1Jan 5,4; Gał 5,6;

1Tym.3,9; 4,3-1; 1Piotr 1,3-9; Jak 2,19-29, Łk 17,5; Rzym 10,17

8. Posłuszeństwo Bogu

Posłuszeństwo Bogu jest podstawowym warunkiem harmonijnego i szczęśliwego istnienia nie tylko człowieka, lecz całego Wszechświata. Przyczyna tragedii i niepowodzeń ludzkości tkwi w nieposłuszeństwie Prawu Bożemu. Nieposłuszeństwo jest buntem i grzechem przeciwko Stwórcy i prowadzi do zguby doczesnej i wiecznej.

Jezus Chrystus jest doskonałym przykładem posłuszeństwa Bogu aż do śmierci. Jest On dla wszystkich tych, którzy są Jemu posłuszni, „Sprawcą zbawienia wiecznego”.

Pismo Święte ukazuje wiele przykładów posłuszeństwa oraz wynikające z tego skutki. Bez posłuszeństwa niemożliwa jest pokuta i nawrócenie, święte życie i zbawienie. Posłuszeństwa nie zastąpi żadna ofiara składana przez ludzi.

Teksty:

1Moj 26,5; 1Sam 15,22; Ps 119,89-91; Rzym 5,19; Fil 2,5-9; Hebr 5,5-9; 1Piotr 1,13-16

9. Prawo Boże (Zakon)

Podstawą sprawowania sprawiedliwych rządów na ziemi są sprawiedliwe prawa. Pierwszym Prawodawcą jest Bóg. Wola Jego została wyrażona w przykazaniach, przepisach i ustawach regulujących stosunek człowieka do Boga i do bliźniego. Prawo Boże, będące podstawową regułą życia wierzącego, jest święte, sprawiedliwe i dobre w każdym czasie. Biblijne określenie „Prawo Boże” (Zakon-Torra, Nomos) odnosi się zarówno do moralnego Prawa Bożego (głównie Dekalog – Dziesięć Bożych

Przykazań) jak też do Prawa Obrzędowego. Prawo jest w swej istocie niezmiennie.

Umierając na krzyżu jako doskonała Ofiara, Jezus Chrystus wypełnił symboliczne Prawo Obrzędowe, natomiast Prawo Moralne pozostało dla chrześcijan podstawową regułą życia i pobożności. Prawo Moralne obejmuje: Dwa Przykazania Miłości (Boga i człowieka), Dziesięcioro Przykazań Bożych (Dekalog) i inne przykazania dotyczące moralności. Prawo Moralne nie ma mocy usprawiedliwienia, lecz wierzący poznaje przez nie grzech, odczuwa konieczność pokuty, wielką potrzebę łaski i przez przestrzeganie daje dowód posłuszeństwa Bogu i miłości do Niego.

Prawo Boże przez całą historię ludzkości było i jest celem szczególnej nienawiści i ataków szatana, jego zwolenników i sług. Szatan (istota zwana też diabłem) jest przeciwnikiem Boga i Ludu Bożego. Jest on kusicielem, posiadającym zdolność przemienienia się w anioła światłości; od samego początku był mordercą i kłamcą. Lud Boży musi się mu przeciwstawić. Na końcu będzie on zgładzony w „jeziorze ognistym”.

Teksty:

Ps 111; 19,8-9; 2Moj 20,1-17; Hebr 7,15-19; 9,1-10, 10,1-20; Mt 5,17-19.21-22.27-28; 13,38-39; 19,16-19; Rzym 7,7.12; Jak 2,10-12; 4,7; 1Jan 2,3-7; 3,4; Ef 2,14-15; 6,11; Kol 2,13-17; 1Kor 7,19; 2Kor 11,14; 1Piotr 5,8; Jan 8,44; Obj 12,9.17; 14,12; 20,2.10

10. Dzień Pański – Sobota

Zgodnie z czwartym przykazaniem świętego Dekalogu, Dniem Pańskim jest siódmy dzień tygodnia – sobota. Postanowiony został przy stworzeniu świata i jest pamiątką stworzenia. Bóg sam odpoczął w dniu siódmym, pobłogosławił go i uczynił świętym. Jezus potwierdził świętość Dnia Pańskiego, ukazał jego właściwe znaczenie i wspaniałość przez wypełnienie

czwartego przykazania oraz własne oświadczenie, iż „sabat dla człowieka jest uczyniony”. Prawdę tę udokumentował własnym codziennym życiem.

Prawdziwe Dzieci Boże przez wszystkie wieki zachowywały sobotę jako Dzień Pański. Wszechwiedzący Bóg przewidując, że przykazanie to będzie nagminnie łamane, a wreszcie zmienione, opatrzył znamienym słowem „PAMIĘTAJ”! Dzień ten był i jest znakiem między Bogiem a Jego Ludem. Dzień Pański – sobota – trwa od wieczora (zachodu słońca) w piątek do wieczora (zachodu słońca) w sobotę.

Teksty:

1Moj 2,1-3; 2Moj 16,14-30; 20,8-11; 3Moj 23,32; Iz 58,13-14; Łk 4,16-19; 23,50-56; Mt 24,20; Mr 2,27-28; Hebr 4,9(BT); DzAp13,13-14.42.44; 16,12-15; Obj 1,10; Jak 2,10-12

11. Nawrócenie

Nawrócenie – zwane również nowonarodzeniem – jest głęboką i całkowitą przemianą, jakiej w sercu i życiu człowieka dokonuje Bóg. Jest to akt jednorazowy, przełomowy dla życia ludzkiego. Poprzedza je dłuższy lub krótszy okres przygotowania. Przemiany tej dokonuje Bóg poprzez Ducha Świętego, przy świadomym i dobrowolnym współuczestnictwie człowieka. Jest to wynikiem łaski Bożej. Nawrócenie obejmuje całkowitą zmianę dotychczasowego sposobu myślenia, mówienia i postępowania. Obejmuje całego człowieka, jego ducha, duszę i ciało.

Istotną oznaką nawrócenia jest skrucha i wyznanie grzechów oraz decyzja o prowadzeniu sprawiedliwego, zgodnego z Wolą Bożą życia. Zewnętrznym znakiem nawrócenia jest chrzest.

Człowiek nawrócony, dbając o doskonałość i świętość swego chrześcijańskiego życia, musi codziennie zwyciężać grzech. Biblia nazywa to „odradzaniem się z dnia na dzień”.

Teksty:

Iz 55,7; Joel 2,12-13; Jan 3,1-6; DzAp 2,38; 2Kor 4,16; 7,10;

12. Zewnętrzne cechy chrześcijanina

Chrześcijanin w widoczny sposób odróżnia się od swego otoczenia wieloma znamienymi cechami zewnętrznymi. Swym zachowaniem i wyglądem zewnętrznym prezentuje najwyższy stopień kultury i moralności biblijnej. Do cech jego należą m.in.: skromność, pokora, zrównoważenie, łagodność, dobroć i czystość cielesna. Te cechy objawiają się również poprzez mowę, umiejętność słuchania, widoczną cierpliwość, właściwy ubiór, uczesanie, nakrywanie przez niewiasty głów do modlitwy. Chrześcijanin dąży do piękna wewnętrznego, uznaje piękno naturalne, a jest przeciwny sztucznemu upiększaniu się. Jest przeciwny takiemu towarzystwu i takim formom rozrywki, które nie uwzględniają wysokich wymagań Pisma Świętego i są przesyczone nieprzyzwoitością, nieczystością i rozpustą. Pismo Święte zaleca właściwe korzystanie z darów Bożych jak. kontakt z przyrodą, słońcem, powietrzem i wodą, korzystanie z dobrej muzyki, śpiewu i literatury, które nas budują, korzystanie ze spotkań (agap) Ludu Bożego. Kościół zaleca swoim członkom wystrzeganie się wszystkiego „co ma choćby pozór zła”.

Teksty:

Ef 5,3-4; 1Tym 2,8-9; 2Tym 2,22; Tyt.2,1-5; Jak 3,1-12; 1Kor 6,9-10; 11,6.14-15; 1Tes 5,12-23; 1Piotr 3,1-5; 1Jan 2,15-17

13. Zdrowie człowieka

Najlepszym lekarzem człowieka jest Bóg. W Piśmie Świętym zawarł On ważne nakazy dotyczące naszego zdrowia psychicznego i cielesnego. Dla utrzymania dobrego zdrowia psychicznego zasadnicze znaczenie ma przyjęcie i pielęgnowanie właściwego

światopoglądu biblijnego, stąd niezwykle ważnym jest eliminowanie grzechu i walka z jego przyczynami. By utrzymać zdrowie cielesne, należy dbać o higienę ciała (czystość, ruch, odpoczynek, kontakt z przyrodą), wstrzymywać się od nieczystych pokarmów (np. mięso wieprzowe), właściwie się odżywiać (unikać obżarstwa), nie ulegać nałogom, alkoholizmowi, nie używać nikotyny ani narkotyków.

Teksty:

1Tes 5,23; 2Moj 15,26; 20,8-11, 3Moj 11,1-47; Łk 21,34; Ps 103,3; 127,2; Iz 66,15-17; Mt 11,28-30; DzAp 15,29; 1Tym 4,12; 2Tym 1,7-12; 1Kor 6,10; 10,31; 1Piotr 4,3

14. Codzienne świadectwo wiary

Zadaniem Kościoła Bożego jest świadczenie o Prawdzie Bożej i Zbawieniu w Jezusie Chrystusie. Każdy członek zboru w miarę posiadania daru Ducha Świętego odczuwa odpowiedzialność za świat, który idzie na zagładę. Odpowiedzialność ta przejawia się głównie we włączaniu się w misyjną pracę Kościoła. Świadczenie o Prawdzie i Zbawieniu możliwe jest różnymi sposobami: ustnie, przez Biblię, listy misyjne, literaturę Kościoła oraz codzienne życie chrześcijańskie.

Ustne głoszenie to nawiązywanie kontaktów misyjnych z ludźmi, utrzymywanie z nimi łączności i zapraszanie do słuchania Słowa Bożego. Głosimy też przez rozpowszechnianie Pisma Świętego, przez rozsyłanie listów misyjnych do zainteresowania osób, przez literaturę kościelną wydawaną dla nawrócenia ludzi. Ważną stroną wydawania świadectwa jest właściwe prowadzenie chrześcijańskiego życia, przez które wielu może dojść do poznania Prawdy. Świadectwo słów, aby było skuteczne, musi być poparte świadectwem życia.

Teksty:

Mt 5,16; 24,24; PrzSal 24,11; DzAp 8,4; 1Kor 5,9; 2Kor 3,2; 5,11; Kol 4,16; 2Tym 2,5.15; 1Piotr 2,12; 2Piotr 3,6

15. Modlitwa

Modlitwa jest bezpośrednim i niezawodnym połączeniem z Bogiem. Zgodnie z nakazem Pisma Świętego Kościołowi Bożemu potrzeba wytrwałej i pokornej modlitwy, jako największej wewnętrznej potrzeby dzieci Bożych. Kościół i każdy członek Kościoła modli się w Imieniu Jezusa Chrystusa. Skutek modlitwy jest zależny od wiary, cierpliwości, posłuszeństwa oraz Woli Boga. Rozróżniamy następujące rodzaje modlitwy: chwalebne, dziękczynne, wyrażające prośby i błagania, pokutne, publiczne w zgromadzeniu i osobiste. Modlimy się przy wszystkich okolicznościach życia i porach dnia, np. w nabożeństwach, powitaniach, pożegnaniach, posiłkach, chorobie, smutku, w niebezpieczeństwach, w pracy misyjnej, rano i wieczorem. Lud Boży modli się w różnych miejscach, np. w sali zgromadzeń, w domach prywatnych, w otoczeniu przyrody, w podróży. W szczególnych okolicznościach Słowo Boże zaleca modlitwę połączoną z postem. Dziecko Boże do modlitwy winno być wewnętrznie (duchowo) właściwie usposobione. Uznajemy wszystkie biblijne formy modlitwy.

Teksty:

PrzSał 28,9; Mt 6,6; 26,41; Łuk 1,10; 18,1; Jan 14,13; DzAp 1,14; 20,36; 28,8; Rzym 15,30; Ef 5,20; Kol 1,3; 1Tes 5,17.18; 1Tym 2,1; Hebr 10,25; Jak 5,13.16

16. Małżeństwo i rodzina

Małżeństwo i rodzina są instytucjami ustanowionymi przez Boga. Małżeństwo jako związek monogamiczny, dożgonny i trwały jest ścisłą wspólnotą duchowo-cieleśną. Miłość i wierność są zasadniczymi cechami, decydującymi o trwałości małżeństwa i rodziny. Mąż i żona wzajemnie się miłują. lecz głową w tym

związku jest mąż, zaś żona okazuje uległość mężowi. Separacja małżeńska może (lecz nie musi) nastąpić z przyczyny nierządu. Pismo Święte ostrzega przed wiązaniem się wierzących z niewierzącymi.

Podstawowym celem małżeństwa jest wzajemne świadczenie sobie miłości. Obowiązkiem rodziców jest wszechstronne wychowanie swoich dzieci ze szczególnym uwzględnieniem wartości chrześcijańskich, co przejawia się w nauczaniu zasad Pisma Świętego, a zwłaszcza posłuszeństwa osiąganego poprzez stosowanie rozważnego systemu napomnień i kar. Rodzice powinni mieć również na uwadze potrzeby materialne swoich dzieci. O wartości chrześcijańskiej rodziny decyduje też posłuszeństwo dzieci i cześć okazywana rodzicom przez całe życie.

Zbudowane na właściwych chrześcijańskich zasadach małżeństwo i rodzina stają się mocną podporą Kościoła Bożego i przekonującym świadectwem wiary.

Teksty:

1Moj 2,19-23; Mt 19,5-6; PrzSal 5,15-20; 19,18; 29,15; KazSal 9,9; Ef 5,22.23; 1Kor 7,10.11; 1Tes 4,3-5; 5Moj 5,6-8; 6,6.7; PrzSal 1,8.9; 2Kor 6,14-16; 1Kor 11,3-16; 1Tym 5,4.14; Ef 6,1-4

17. Obrzędy Biblijne

Zewnętrznym wyznaniem wiary jest chrzest przez całkowite zanurzenie. Może on nastąpić w wieku całkowitej dojrzałości umysłowej. Kościół Boży dokonuje chrztu na wyraźne, bezpośrednie polecenie Jezusa Chrystusa. Chrzest musi być poprzedzony pokutą, nawróceniem się, wiarą i gorącym pragnieniem. Wówczas jest to znakiem pogrzebania dotychczasowego życia, odpuszczenie grzechów i powstanie do nowego życia w Bogu.

Po chrzcie starsi Kościoła dokonują Biblijnego wkładania rąk, które zwykle wiąże się z napełnieniem Duchem Świętym. Ze

względu na wielką potrzebę wpływu Ducha Świętego, by Kościół mógł żyć i rozwijać się, wkładanie rąk na nowo ochrzczonych ma wielkie znaczenie.

Wkładanie rąk może mieć i inne znaczenie. Odróżniamy wkładanie rąk ku uzdrowieniu, ku błogosławieństwo oraz ku poświęceniu w pracy Pańskiej, np. jako diakon. Drugie wkładanie rąk ma na celu również: ordynację starszych zboru, biskupów według zaleceń biblijnych. Na życzenie rodziców błogosławi się ich dzieci przez wkładanie na nie rąk, służy to także wzrostowi zboru.

Innym ważnym obrzędem w życiu chrześcijańskim jest Wieczerza Pańska (łamanie chleba), poprzedzona obrzędem pokory – umywania nóg. Wieczerza Pańska jest pamiątką śmierci i przelania krwi Pana Jezusa Chrystusa. Chleb jest symbolem ciała, a wino jest symbolem krwi. Do uczestnictwa w Wieczerzy Pańskiej Dziecko Boże musi przystępować godnie, z czystym sumieniem wobec Boga i ludzi.

W Piśmie Świętym dostrzegamy jeszcze obrzęd pomazania olejkiem osoby chorej (na życzenie) wraz z modlitwą o jej uzdrowienie. Niewiasty chrześcijańskie przestrzegają biblijnego zwyczaju nakrywania głów do modlitwy i prorokowania.

Kościół praktykuje również na osobiste życzenie nowożeńców błogosławieństwo ślubne.

Kościół udziela także osobistej przysługi – przez organizację pogrzebu swoim członkom i przyjaciołom, pociesza Słowem Bożym rodziny osób zmarłych.

Teksty:

Mt 28,19.20; Mr 16,16; DzAp 2,38.39; Hebr 6,1-3; DzAp 8,14-17; 9,17; 13,2.3; 2Tym 1,6.7; Mr 16,17.18; Mt 19,13-15; 1Moj 48,13.14; Mt 26,26-29; 1Kor 11,23-29; Jan 13,3-17; Jak 5,14.15; 1Kor 11,1-16

Bóg stworzył człowieka dobrego i doskonałego. Na skutek grzechu stał się on grzesznym i śmiertelnym. Człowiek to duch, dusza i ciało. Ani duch, ani dusza, ani ciało oddzielnie nie tworzą osobowości i świadomie istnieć nie mogą. Dusza ludzka jest śmiertelna. Nieśmiertelność otrzyma człowiek (z łaski Bożej przez Jezusa Chrystusa i poprzez podporządkowanie się Woli Bożej) w dniu zmartwychwstania sprawiedliwych.

Nauki o „duszy nieśmiertelnej”, życiu pozagrobowym i czyśćcu są niezgodne z Pismem Świętym. Pismo Święte ostrzega ludzi przed wywoływaniem duchów i spirytyzmem.

Teksty:

1Moj 1,31; 3Moj 20,6.27; 5Moj 18,9-12; Job 7,8-10; Ps 146,4; KaznSal 7,29; 9,5-6.10; Izaj 8,19-20; Ezch 18,4; Mt 10,28; Jan 11,11; Rzym 5,12; 6,23; 1Tes 4,13-17; 5,23; 1Tym 1,17; 6,16; 2Tym 4,8

19. Świątynia Boża

Świątynia Boża była, jest i będzie jedynym ośrodkiem Służby Bożej. W Starym Testamencie materialna Świątynia Boża była miejscem spotkania ludzi z Bogiem. Składała się z miejsca świętego i najświętszego. Określona była różnymi nazwami: „przybytek i namiot zgromadzenia”, „namiot świadectwa”, „kościół”, „Dom Boży”. Służba Boża w tej świątyni polegała przede wszystkim na składaniu ofiar. Świątynia ta i jej służba była niedoskonała i była symbolem oraz obrazem Świątyni Duchowej i jej służby.

Z chwilą śmierci Jezusa Chrystusa starotestamentowa świątynia straciła swoje znaczenie. Powstała nowa Duchowa Świątynia, której budowniczym jest sam Pan. Ta nowa Duchowa Świątynia, zwana Niebieską, powstała przez połączenie w Chrystusie rodziny Bożej na ziemi z rodziną Niebieską. W tej Świątyni odbywa się doskonała, zbawienna Służba Boża. Jedynym Najwyższym Kapłanem Niebieskiej Świątyni jest Jezus Chrystus,

który jest jednocześnie Opoką, Kamieniem Węgielnym, Fundamentem, Sługą i Panem w tej Świątyni. Służba ta polega na głoszeniu Słowa Zbawienia i Pojednania, na powszechnym kapłaństwie, na składaniu duchowych ofiar, na szafarstwie dóbr i łask Bożych. Lud Boży widząc, że jest Świątynią Bożą, dba o jej czystość i świętość.

Teksty:

2Moj 25,8; 4Moj 9,15; DzAp 7,44.47.48; Mt 27,51; 1Tym 3,15; Hebr 8,1.2; Zach 6,12.13; 1Ptr 2,5-9; Ef 2,6.19-22; Jan 2,19-22; 14,23; 1Kor 3,16.17; Ef 5,27; Hebr 3,6 (BG); Jan 15,19; 17,14; Ef 1,10; Hebr 12,22-24; Ef 3,14-15

20. Sąd Boży

Zgodnie z Wolą Bożą i Jego sprawiedliwym Prawem człowiek, który chce żyć wiecznie, powinien przestrzegać zasad podanych przez Stwórcę. Nieposłuszeństwo powoduje, że człowiek staje się winnym przestępstwa i podlega sądowi. Zapłatą za grzech jest śmierć. Bóg jest Istotą nieomylną, a zatem i Jego decyzje podejmowane na sądzie są nieomyślne i sprawiedliwe. Wszyscy ludzie muszą zdać rachunek ze swojego życia.

Biblia rozróżnia kilka rodzajów sądu. Człowiek, który chce uniknąć kary Sądu Bożego, musi przestrzegać Bożych Praw. Szczególne znaczenie dla zbawienia człowieka w czasie łaski ma Sąd Ewangelii. Pod pojęciem tym rozumiemy daną przez Boga możliwość przyjęcia lub odrzucenia Ewangelii. Człowiek jest tym, który dobrowolnie się osądza – bądź do życia wiecznego, bądź na potępienie. Od wyroku potępienia na Sądzie Ostatecznym nie ma wybawienia.

Teksty:

5Moj 5,29; Mt 19,16-19; Rzym 5,12; 6,23; Obj 19,1-3; KazSal 12,13.14; 2Kor 5,10; Jan 5,24; Mt 25,31-45

21. Nadzieja

Nadzieja to radosne oczekiwanie pożądanego dobra, spodziewanie się, ufność i otucha, to pewien rodzaj pewności czegoś, co ma być udziałem człowieka. Jedną z trzech zasadniczych wartości życia chrześcijańskiego jest Boża nadzieja. Dotyczy ona dwóch rzeczywistości: terażniejszej i przyszłej. O terażniejszej nadziei mówimy, gdy składamy nasze terażniejsze życie w ręce Pana, z ufnością, że nas poprowadzi. O przyszłej nadziei mówimy, gdy oczekujemy radośnie, cierpliwie i z ufnością spełnienia się błogosławionych obietnic Bożych. Umożliwia nam ona doskonałą, trwałą i ciągłą wspólnotę z Bogiem, Jezusem Chrystusem i Ludem Bożym w jednym Duchowym Kościele.

Nadzieja Boża jest jedyną ważną i fundamentalną wartością dla życia Ludu Bożego. Bez niej, mimo posiadania różnych nadziei ludzkich, życie człowieka jest bezwartościowe dla Boga – człowiek żyje bez nadziei.

Teksty:

Rzym 8,24.25; Ef 4,4; Rzym 5,5; Ps 14,7; 1Kor 15,19; Kol 1,5; Ef 2,12

22. Wtóre przyjście Jezusa Chrystusa

Podstawą wiary i nadziei chrześcijan jest sławne przyjście Pana Jezusa Chrystusa. Będzie ono największym wydarzeniem przyszłości i przyczyną największej radości Dzieci Bożych. Obietnica o drugim przyjściu Pana Jezusa była znana i głoszona już w Starym Testamencie. Chrześcijanie wiążą z tym wydarzeniem wszystkie swoje nadzieje wieczne. Z chwilą przyjścia Jezusa nastąpi zmartwychwstanie, przemienienie i zabranie sprawiedliwych do „Domu Ojca”.

Dzień przyjścia Jezusa jest dla wszystkich ludzi tajemnicą. Jednak Bóg nawołuje do czujności, uważnego obserwowania znaków czasu i przygotowania się na ten wielki dzień. Przyjście

Jezusa Chrystusa będzie wydarzeniem widzialnym. Przyjdzie On w Chwale Ojca wraz z aniołami świętymi. Będzie to chwila tragiczna dla jednych, a radosna dla innych.

W przyjsciu Jezusa Chrystusa rozstrzygnięta zostanie ostatecznie wieczna przyszłość sprawiedliwych i niesprawiedliwych.

Teksty:

Mt 24,27-30.32-36; Jan 14,1-3; DzAp 1,10-11; 1Kor 15,50-54; 1Tes 4,16-17; Flp 3,20-21; Tyt 2,11-14, Judy 14; Obj 22,12

23. Tysiąclecie i Nowa Ziemia

Drugie przyjscie Jezusa Chrystusa i połączone z nim zmartwychwstanie sprawiedliwych, zapoczątkuje okres tysiącletniego królowania zbawionych z Chrystusem w niebie. Ziemia w tym czasie będzie pustkowiem.

Lud Boży uczestniczyć będzie w odbywającym się wówczas sądzie nad szatanem, jego aniołami i bezbożnym światem.

Po okresie Tysiąclecia nastąpi zmartwychwstanie niesprawiedliwych i Sąd Ostateczny, na którym zostanie ogłoszony Boży wyrok na wszelką niesprawiedliwość. Szatan, jego upadli aniołowie i wszyscy niesprawiedliwi ludzie, wtrąceni będą w „jezioro gorejące ogniem i siarką”. Jest to wtóra śmierć, ostateczne unicestwienie wszelkiego zła. Wówczas też zostanie zniszczona nasza ziemia, a zbawiony lud Boży posiadzie Nową Ziemię na wieczne mieszkanie.

Teksty:

2Ptr 3,13; Obj 6,14; 20,1-3; Jer 4,23-27; Obj 20,4-15; Iz 65,17; Obj 21,1-5

24. Wolność człowieka, służba wojskowa, poszanowanie władzy

świeckiej

Bóg obdarzył każdego człowieka wolną wolą. Z tego wynika elementarne, osobiste prawo do wolności sumienia i wyznania, jako podstawy funkcjonowania każdego wolnego społeczeństwa.

Chrześcijanin ma wykazywać miłość i dążyć do tego, by cała ludzkość była zbawiona. Do tego są też włączeni nieprzyjaciele, i dlatego Dziecko Boże nie udzieli się w służbie wojskowej czy działaniach wojennych.

Chrześcijanin jest wolnym człowiekiem, lecz pod płaszczykiem wolności nie można pochwalać i czynić zła. Każdy ma prawo żyć według swego sumienia. Z tej elementarnej reguły wynika osobista odpowiedzialność człowieka przed Bogiem.

Wszyscy ludzie względem Boga i Ludu Bożego, bez względu na pochodzenie społeczne i narodowe są równi.

Władza świecka pochodzi od Boga. Jej celem winna zawsze być obrona praw osobistych, religijnych, społecznych i obywatelskich ludzi, utrzymywanie porządku i troska o całe społeczeństwo.

Pismo Święte nakazuje poszanowanie władzy świeckiej z uwzględnieniem zasady „więcej należy słuchać Boga niż ludzi” (DzAp 4,19; 5,29), z czego wynika cześć, szacunek, posłuszeństwo, bojaźń, świadczenia pieniężne oraz modlitwy w intencji naszego spokojnego życia.

Teksty:

5Moj 10,17; 30,19; Dan 2,20-22; Mt 22,21; DzAp 4,19, 5,29; Rzym 12,1-2; 13,1-4; 1Kor 2,12

KBM

*"Kto chce iść za Mną,
niech wyrzeknie się siebie,
weźmie krzyż i postępuje jak Ja."*

Mk.8,34 bp

Photos8.com

